

MÜCADELE BİRLİĞİ OKUYALIM, OKUTALIM!

İşçilerin, emekçilerin sesi Mücadele Birliği gazetemiz, COVID-19 Pandemisi nedeniyle 2.5 ayı geçkin süreyle günlük olarak dijital ortamda yayınlanıyor.

Bu bir tercihten çok bir zorunluluğun sonucu böyle oldu; ama her şeyin hızla dijitalleştiği günümüz dünyasında

güncel gelişmelere ilişkin düşüncelerimizin geniş yığınlara ulaşmasında önemli bir rol oynadı. Tekelleşmiş medya güçlerinin özel çabalarıyla geniş yığınların marksist-leninist dünya görüşünden irak tutulmaya çalışıldığı; algı operasyonlarıyla insanların algılarının yönetilmeye çalışıldığı bir or-

tamda marksizm-leninizmin güncel olayları nasıl yorumladığı, Türkiye ve Kürdistan'da olduğu kadar bütün dünyadaki güncel gelişmeleri diyalektik yöntemle anı anına nasıl tahlil ettiği gazetemiz sayfalarında ve web sitesinde (mucadelebirli10.net) ortaya konulmuştur. Bu nedenle dijital or-

tamda düzenli olarak yayınlanan günlük Mücadele Birliği gazetemizin daha fazla okuyucuya ulaştırılması hepimizin sorumluluğundadır.

Sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı kurma mücadelemizin başarıya ulaşması için Mücadele Birliği Okuyalım, Okutalım!

MÜCADELE BİRLİĞİ

9 Ağustos 2020 - 080 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

BEYRUT'TA İKTİDAR MÜCADELELERİ

Salgın öncesinde Lübnan ayaktaydı. Sistemi iliklerine kadar sarsan yoğun ve yaygın gösteriler vardı. "Hepsi demek, hepsi demektir" şiarıyla tüm yönetenlerin, sadece hükümetin değil, tüm bir yönetici kesimin istifasını istiyordu göstericiler. Gösteriler, çatışmalar, yükselen bir devrim grafiği...

Salgın döneminde hızını yitirse de gösteriler sürdü. Sokaklarda biriken öfke, nesnel devrimci gelişmeler, "dış bağlantılarına" koşut olarak Lübnan yönetici sınıflarının iç mücadelelerini de biçimlendirdi.

Beyrut'taki korkunç patlamadan sonra emperyalistler hızla harekete geçti. Patlamanın henüz (ve hala) neden kaynaklandığı belli değil. İşin ö yönü, şimdilik, konu dışı kalabilir. Asıl önemli nokta, patlamanın hemen ardından tarafların hamle yapmak için

birbirleriyle yarışmaya başlamaları. Macron soluğu Beyrut'ta aldı. Lübnan yönetici sınıfının belirli bir kesimi açıktan "Fransız mandası" çağrısı yaparak, hem tabanda biriken ve sokaklara yönelen öfkeden kurtulma, hem de hasımları karşısında avantaj elde etme yolunda adım attılar. Macron'un "Eylül ayının başında Lübnan'a geri döneceğim. Bu büyük sıçramanın yapılabileceği kanaatindeyim" sözü bu şartlarda söylendi!

Aynı kesim "uluslararası soruşturma" talebiyle İran ve Hizbullah karşısında güçlü konuma geçmek istiyor. Patlamanın yarattığı psikolojik ortam-

dan yararlanmak için ileri atılan kesimler, şimdilik burjuvazinin emperyalizmle açık işbirliği halindeki kesimi oldu.

İşin tuhafı, Ekim ayında patlayan gösterilerde emekçiler sanki bu çevreleri hedef tahtasına koymamış gibi, sanki Hariri denen burjuva asalak bu gösteriler yüzünden istifa etmek zorunda kalmamış gibi, sanki bu kesimin teşkil ettiği hükümetin yolsuzlukları ayyuka çıkmamış ve halkın muazzam öfkesini çekmemiş gibi... şimdi bu patlamanın sebebinin yozlaşan devlet, yolsuzluk, çürüme vs olduğunu söylüyorlar!

2

"İnsan Haklarını Savunmaya Cesaret Edenler" İçin Açıklama

Uluslararası Af Örgütü, pandemi sürecinde Türkiye ve diğer ülkelerdeki cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerine ilişkin "Pandemi Döneminde İnsan Haklarını Savunmaya Cesaret Edenler" başlıklı yazılı açıklama yaptı.

Açıklamanın Türkiye ile ilgili bölümünde İnfaz Yasası'na değinilen açıklama-

mada, siyasi tutsakların yasadan kapsam dışı bırakılması eleştirildi. Bu kişiler arasında siyasetçiler, insan hakları aktivistleri, gazeteciler, akademisyenler ve hükümeti eleştirenlerin de yer aldığına dikkat çekilen açıklamada, "Basın özgürlüğü ve bağımsız sivil topluma yönelik süregelen baskılar, hijyen koşullarından yoksun

cezaevlerindeki kalabalığı azaltmak üzere çıkartılan yeni yasanın, birçok gazeteci, insan hakları savunucusu ve yalnızca insan haklarını savunduğu için cezaevinde tutulan diğer kişilere fiilen ayrımcılık yapmasıyla sonuçlandı.

Hak savunucularının birçoğu, sıklıkla muhalif düşüncelerini ifade etme cesareti gösteren veya hükümete muhalif olduğu varsayılan kişileri hedef almakta kulla-

nilan terör suçlamalarıyla tutuklu yargılanıyor veya haksız yere mahkum ediliyor. Bu kişiler arasında, baskıların başladığı 2015'ten bu yana tutuklanan birçok akademisyen, insan hakları savunucusu ve gazetecinin yanı sıra, gazeteci yazar Ahmet Altan, Kürt siyasetçiler Selahattin Demirtaş ve Gültan Kışanak, iş insanı ve sivil toplum aktivisti Osman Kavala da bulunuyor" denildi.

EDİTÖR

MERKEL'İN ERDOĞAN AŞKI

Ağustos ayının sonuna kadar Türkiye'ye seyahat uyarısı yapan Almanya, beklenmedik şekilde bu kararını değiştirerek Antalya, Aydın, İzmir ve Muğla illerine seyahat uyarısını kaldırdı.

Altı üstü bir seyahat uyarısının kaldırılması, ne var bunda denebilir. Normal zamanlardan geçiyor olsaydık ve başka gelişmeler olmasaydı biz de "ne var bunda" diyebilirdik. Ancak kazın ayağı hiç de görüldüğü gibi değil.

Her şeyden önce, Türkiye'de Covid-19 pandemisi tekrar ve öncesinden çok daha şiddetli bir yükseliş çizgisi izliyor. Hasta sayısındaki olağanüstü artıştan dolayı bazı illerde hastanelerde yer kalmadığı, hastaların hastanelere kabul edilmediği bizzat yetkililer tarafından itiraf ediliyor.

Öyleyse ne oldu da Alman hükümeti, biz buna Merkel de diyebiliriz, vatandaşlarını tehlikeye atma pahasına, dört il için de olsa, seyahat uyarısını kaldırdı? Pandemi her tarafta yayılırken bu dört il özel bir koruma altında mı?

Şüphesiz değil.

İstanbul, Urfa, Konya vb vb ne kadar riskliyse bu dört il de o derece risklidir.

Alman hükümetinin bu kararının başka bir açıklaması olmalı. Bu kararın açıklaması, Almanya-Türkiye ilişkilerini gösteren resmin bütününde saklı.

Bu resimde ne görüyoruz? Örneğin, Rojava işgali nedeniyle Almanya'nın Türkiye'yi "çok sert biçimde eleştirdiği" söylenen zamanlarda Türkiye'ye silah satışına devam ettiğini görüyoruz.

Almanya İçişleri Bakanı Seehofer'in bizzat Alman istihbaratının tehlikeli gördüğü "Ülkücülerle" yani Türk faşistlerle çalışmak isteği beyanını görüyoruz.

2

EDİTÖR

MERKEL'İN ERDOĞAN AŞKI

Baş tarafı 1. sayfada

Başka ne görüyoruz?
"Türkiye'ye silah satışını durdurduk" diye açıklama yaparken tam tersini yaptıklarını, silah satışının hız kesmeden devam ettiğini görüyoruz. Alman Yeşiller Partisi, Merkel Hükümeti'ne soruyor: Türk SİHA'larında Alman teknolojisi kullanılıyor mu diye. Merkel'in Hükümeti ya nıtıyor:

"2010, 2011, 2012, 2018 yıllarında LRAT'nın harp başlığı için, 2013 ve 2018'de MRAT (Orta Menzilli Tanksavar Füze Sistemi)'nin harp başlığında kullanılmak üzere teknolojilerin Türkiye'ye satılmasına onay verdi."

Merkel'in dinci faşist iktidara ve onun başına verdiği hayat öpücükleri bunlarla sınırlı değil. Dinci faşist iktidarın uluslararası tehlikeli sularda başı ne zaman sıkışsa imdadına Merkel yetişiyor. Libya savaşı ve Doğu Akdeniz'deki keşif-sondaj faaliyetleri nedeniyle Yunanistan'dan Fransa'ya kadar pek çok ülkenin dış bilemediği Türkiye, Almanya'nın koruyucu şemsiyesi altında hareket ediyor.

AB, Fransa ve Yunanistan'ın tüm dayatmalarına rağmen, Almanya'nın bu koruyucu şemsiyesi nedeniyle dinci faşist iktidara karşı sert ve somut bir adım atamıyor. Örneğin, Doğu Akdeniz'deki faaliyetler nedeniyle Yunanistan donanması taarruz pozisyonuna girince araya Merkel giriyor, ortalığı yatıştırıyor ve Türk gemilerinin çoğunun geri çekilmesine olanak sağlıyor.

Bu tabloya Almanya'nın, dinci faşist örgütlenmenin kendi topraklarında yayılmasına göz yummaktan öte desteklemesini eklemeliyiz.

Almanya'nın, kendi vatandaşlarını tehlikeye atma pahasına, pandeminin yayılma hızının arttığı bir dönemde Türkiye'nin turistik bölgelerine seyahat uyarısını kaldırması işte bu tablonun bir parçasıdır.

Seyahat uyarısının kaldırılarak Alman turistlere Türkiye yolunun açılması, dinci faşist iktidara verilmiş bir hayat öpücüğü oldu.

Nedeni açık. İnşaat, sanayi ve tarım sektörlerinin battığı, dış ticaret dengesinin sürekli ve artan oranda açık verdiği, spekülasyonların Türkiye dışına kaçtığı bir süreçte Türkiye'nin döviz kaynağı olarak geriye sadece turizm kalmıştı. Merkel ve hükümeti, bu yolu açarak dinci faşist iktidarı soluksuz kalmaktan kurtarmış oldu.

Maddi büyüklük olarak düşünüldüğünde bu adım, hiç kuşku yok, denizin ortasında saman çöpü kadar kurtarıcı etkiye sahip olabilir. Ama burada nicelik değil, nitelik ön plandadır. Burada önemli olan Alman hükümetinin dinci faşist iktidara destek sağlama, onu koruması altına alma çabasıdır.

Neden?

Çünkü, Almanya ve onunla birlikte İngiltere, Amerika gibi emperyalistler Ortadoğu'da Türkiye gibi bir karşı-devrim merkezini ayakta tutmak, onu toplumsal devrim karşısında tek başına yapayalnız bırakmak istemiyorlar.

Çünkü verili koşullarda, RTE ve onun iktidarı toplumsal devrim karşısında kısıcılık, terör, gaddarlıkta sınır tanımayacaklarını yeterince kanıtlamış bulunuyorlar.

Ve bu yaşamsal nedenler, böyle bir "aşk" için fazlasıyla yeterli!

Baş tarafı 1. sayfada

Düşünün Lübnan Başbakanı Hassan Diyab, Beyrut Limanı'ndaki patlamanın Lübnan'daki yolsuzluktan kaynaklandığını söylüyor!

Yapmak istedikleri açık. Yığınlarda oluşan tepkiyi kendi hasımlarına yöneltirken, emperyalist burjuvaziyle birlikte hem devrim belasından hem de kendilerini "direniş ek-seni" ilan eden burjuva kesimden kurtulmak istiyorlar. Şu an Beyrut sokaklarında yeniden başlayan protesto gösterilerinin başını çeken grup, bunlardır.

Bunlar karşısında Hizbullah'ın başını çektiği kesim ise üzerlerine gelmekte olan bu örgütlü yönelimi savuşturma derdinde.

Patlamanın ardından ABD (ve İsrail) özellikle geri dururken, Avrupalı emperyalistler bir adım öne çıktı. Macron'un ziyareti biliniyor. Ardından bugün AB Konsey başkanı Beyrut'tan "Lübnan, Avrupa'nın dayanışmasına güvenebilir. Avrupa sizin yanınızdadır. Avrupa'nın, yeniden inşa için de yanınızda olacağına söz veriyorum" diyerek sesleniyordu. Almanya Dışişleri

Bakanı Maas da "Biz Lübnan'ı güçlendirmek istiyoruz, zira bu kriz ülkenin kapılarını yabancı devletlerin etkisine açmak için kullanılmalı" sözleriyle İran ve Hizbullah'ı hedef aldı.¹

Bu ziyaret ve sözlerin ardından Beyrut'ta gösteriler başladı. "Hesap Günü" adıyla düzenlenen gösteride, "yönetimin değişmesi için bu fırsatı kaçırmıyoruz" sloganıyla meclis binasına yürümek istedi grup. Ordu ve polis devreye girdi. Çatışmalarda 490 kişi yaralandı, 1 polis öldü.

Göstericiler bakanlık binalarına saldırıyor. Ele geçirdiklerini işgal ediyor. Ordu ve polis binaları geri alıyor. Çatışmalar şimdilik bu minvalde ilerliyor.

Tüm bu çatışmalar nesnel devrim zemininde yürütülüyor.

Zeytinlik Alana

Motor Sporları Pisti

İzmir Güzelbahçe'de Yelki Mahallesi'nde bulunan zeytinlik alana Motor Sporları Pisti yapmak isteniyor.

Doğal Sit ve Tarım Alanı içerisinde yer alan bölgenin piste çevrilmesine Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan onay verilirken, İzmirli tepki gösterdi. Yapılmak istenen pistin inşaatına ilişkin Güzelbahçe Belediye Başkanı Mustafa İnce ile birlikte çok sayıda kişi nöbet tutmaya başladı.

Açıklama yapan Güzelbahçe Belediye Başkanı Mustafa İnce, zeytin ağaçlarının bulunduğu alana asfalt dökülmesine karşı nöbette olduklarını söyleyerek "Asfaltın doğa harikası zeytin ağaçlı tarım alanına dökülmesine karşı direniyoruz" dedi.

Sera Gölü'nde Kirlilik

Trabzon'un Akçaabat ilçesinde yaklaşık 25 mahallenin kanalizasyonu taşıyan derelerin aktığı gölden çıkartılan 180 bin metreküp malzeme, 10 ay geçmesine rağmen kirliliğin çözümüne çare olmadı ve kirlilik ve güneşin birleşimiyle su yosunları çoğalınca göl siyah bir görüntüye büründü.

Karadeniz Teknik Üniversitesi (KTÜ) Fen Edebiyat Fakültesi Biyoloji Bölümü Öğretim üyesi Prof. Dr. Turan Özdemir, bu siyah görüntünün bir sonraki aşamasının kötü koku olacağını belirterek "Bunun için bir an önce önlem alınması gerekiyor. Bakterilerin üremesi ile önce ortalığı kötü bir koku alacak ve bu göl bataklığa dönüşmeye başlayacak. İşte o zaman yetkililer istese de bu duruma çözüm bulamayacak. Burada ya gölü boşaltacaklar ya da çevresinde yaşayanların buradan gitmesi gerekecek" dedi.

Sera Gölü'ndeki sorunun derelerin ıslah edilmesiyle kanalizasyon sisteminin aktif hale getirilmesiyle çözüleceğini vurgulayan Özdemir şunları açıkladı:

"Aslında bu her yıl yaşanan bir olay. Çözüm ile ilgili yapılacak çok kapsamlı şeyler yok. Bu göle yaklaşık 25 tane mahal-lenin atığı akıyor. O kanalizasyon işlemlerinin toplanarak ana bir kanalizasyondan devre dışı bırakılması gerekiyor(...) Bütün evlerin kanalizasyonları göle akıyor. Göle giren küçük derelerin ıslah edilmesi gerekiyor. O derelere akan evsel atıkların tarım atıklarının kontrol altına alınması gerekiyor. Bu işlem yapıldıktan sonra göle giren suyun arıtılması gerekiyor. Bunun bir örneği Uzungöl'de var. Sera Gölü'nde de yapılabilir. Sera gölünün suyunu her yıl boşaltmakla, biriken molozun boşaltılmasıyla bu iş olacak bir iş değil. Önemli olan o molozun oraya gelmemesidir. Bunun için gerekli tedbirler rahatlıkla alınabilir. Derelerin ıslah edilmesiyle kanalizasyon sisteminin aktif hale getirilmesiyle çözülecek bir işlemdir."

“Evlerine Göndermeyelim”

Çok kısa süre önce pandemi sürecinde Türkiye’de milyoner sayısının arttığından bahsetmiştik. Bir hafta öncesinde de Dardanel Fabrikası’nda uygulamaya geçen “izole üretim üssü”nü kaleme almış, “çalışma kampı” örneğini vermiştik. İşçilerin hiç ara vermeden çalışması fikri, patronlara öyle cazip gelmiş ki, örnekler ağızlarını sulandırmaya yetti.

Pandemi sürecinde ücretsiz izne çıkarmanın yasalaşması, hatta bunun 1 yıl daha uzatılması, hazinenin kaynaklarını patronların emrine sunması, kıdem tazminatının kaldırılma denemesi vs vs yeterli gelmedi ekonomiyecan vermeye. Pandemi öncesinde de ekonomik krizle boğuşan sermayeye cansuyu, pandemi bahanesiyle verildi.

Pandemi sürecinde tüm halka “evde kal” denir, hatta evden çıkanlar salgının sorumlusu olarak gösterilirken; işçiler hiç bir önlem alınmadan, sokağa çıkma yasaklarında bile özel izinlerle virüsle kol kola çalıştırıldılar. “Evde kal” amayanlar, sermaye için yaşamlarının ne derece önemli olduğunu da görmüş oldular...

Bu esnada işçi ve emekçilere saldırı yasaları ardı ardına yürürlüğe konmaya başlandı. Bu bahaneyle işçiler için dijital “tasma” ile çalışma, izole çalışma üsleri vb uygulamaya geçilmek istendi. Bu koşullar patronların o derece hoşuna gitti ki, ilkel köleci toplumun karın tokluğuna çalıştırılan, ölürse yerine hemen yenisinin konulabildiği köleleri, Nazi toplama kamplarının sadece “hayatta kalabilme” karşılığında çalıştırılan kurbanları iştahlarını kabarttı. İşçileri çalışma alanlarında yatırmak-kaldırmak, birkaç vardiya

halinde ya da uzun saatler çalıştırmak, servis-taşıma vs masraflarını kaldırmak çok cazip geldi.

Ve tüm patronlarının dilinin ucundakini Manisa Organize Sanayi Bölgesi yönetiminden Sait Türek dile getirdi. Koronavirüs salgınının faturasını işçilere kesen patron, virüsü fabrikaya işçilerin taşıdığını söyledi.

Vestel başta olmak üzere “Normalleşme” sonrası Manisa OSB’de yaşanan salgının, çok sayıda işçinin hayatını kaybetmesinin sorumlusu, mesai sonrasında tedbir almayan işçiler!...

“Zaman zaman bu arkadaşlarımızı Manisa OSB bünyesinde bir pansiyon inşa edip de dışarıya bırakmasak mı diye düşünüyoruz. Çünkü her tatil veya her boşluğun arkasından çalışan arkadaşlarımız fabrikalara geri gelirken maalesef birtakım şeyleri de taşıyarak geliyorlar” diyor Türek.

İşçiyi “insan” olarak görmeyenler, onların aileleri ile yan yana olmalarını, eş dostlarıyla zaman geçirmelerini yahut eğlenmelerini, dinlenmelerini yahut sosyal bir etkinlikte bulunmasını hak görmüyor.

Fabrikalarda, servis ve yemekhanelerde işçilerin çalışma koşullarının görüntüleri ortada iken “her tür hijyen önlemini” aldıklarını iddia edenler, “akşam saat 17.00 vardiyasından çıktıkları zaman tüm bunları unutuyorlar” diyorlar.

Evet, hayallerini birer birer gerçekleştirme peşinde patronlar. Bu yolla biraz daha fazla kar elde etmek, varoluşlarını biraz daha uzatmak hayalleri...Ancak bu hayalleri tarihin gerçekliğine ve işçi sınıfının çelik yumruğuna çarparak tuzla buz olacak.

Kadını Tacizden Kurtarıyorsan “Getir”emezsin

Sloganı “Getir Bi Mutluluk” olan online alışveriş mağazası Getir, müşterilerine mutluluk ulaştırıyor mu bilemiyoruz. Ama işçilerine ve kadınlara mutluluk ulaştırdığı kesin.

Daha önce çeşitli gerekçelerle işten atılmaları gündeme gelen Getir, takdir etmesi gereken işçiyi bir telefonla işten attı.

6 Ağustos günü akşam saatlerinde Florya Caddesi üzerinde genç bir kadın bir erkeğin tacizine uğradı.

Olay yerinden geçmekte olan Getir online alışveriş mağazası işçisi motorkurye Doğan Kaya da olaya şahit oldu.

18 yaşlarında bir kadının orta yaşlarda bir erkek tarafından taciz edildiğini gördü. Bu sırada çevreden yardım arayışında olan genç kadın “Abi yardım et!” diyerek Kaya’ya seslendi.

Kaya motosikletinden inerek yanlarına gitti ve 55 yaşlarında olduğunu tahmin ettiği tacizciye “Utanmıyor musun? Neden küçük kıızı taciz

ediyorsun?” dedi. Tacizci bu kez Kaya’ya ağır küfürler ederek uzaklaştırmaya çalıştı.

Tacizcinin hakaretleri devam edince Kaya dayanmayıp bir tokat attı ve genç kadını tacizciden kurtararak olay yerinden ayrıldı.

Akşam evine gelen Kaya, işyerinden arandı. “Sendün gece kavgaya mı karıştın?” denilerek hakkında tutanak tutularak işine son verildiği bildirildi.

Getir firmasında 6 aydır çalışmakta olan Doğan Kaya, iki çocuk babası olduğunu ve işine geri dönmek istediğini söylüyor.

Sermaye olaylara işine geldiği gibi bakar. İşçinin bir kavgaya karışmış olması fir-

manın prestijli açısından problem olabilir. Fakat bu kavga genç bir kadını bir tacizciden kurtarmak için yapılmışsa onurlu bir davranış ve olması gereken bir müdahaledir. Getir firması Doğan Kaya’yı takdir etmesi gerekirken, olayı firma prestijine zarar verecek bir “kavga” olarak görüyor!

Bir kadının taciz ediliyor olmasının bir önemi yok! Getir patronlarına göre bir kavga var ve işçi işten atılır. Yeter ki, firmanın kazanacağı para azalmasın!

Bu yolla kadın tacizcilerine destek vermiş olan Getir online alışveriş mağazası, Doğan Kaya’yı işe geri almaz.

Bolivya’da Blokaj Eylemleri

Bolivya’da “kendine başkan” karşı-devrimci Jeanine Añez, 6 Eylül’de yapılması planlanan başkanlık seçimlerini erteleme kararı almıştı. Bunun üzerine Bolivya’da halk, sendikalar, yerliler derhal seçimlerin yapılması, Anez’in darbe hükümetinin istifası için sokaklarda eylemlere başladı.

Jeanine Añez liderliğindeki fiili hükümet, bu yılın Mart ayından bu yana genel seçimleri üç kez erteledi.

3 Ağustos’ta toplumsal hareketler, sendikalar, Yerli ve köylü örgütleri ve grupları, ülkedeki genel seçimlerin ertelenmesine karşı eylemde idi. Halk ülke çapındaki ana otoyolları ve yolları da ablukaya aldı. Ulusal Geçiş Müdürlüğü’ne göre, 24’ten fazla önemli departmanlar arası ve iller arası otoyol protestocular tarafından engellendi.

Yüksek Seçim Mahkemesi (TSE), yaygın öfkeye rağmen genel seçimlerin 18 Ekim 2020’de yapılacağını açıkladı. MAS partisi, anayasaya göre, seçim tarihinde yapılacak herhangi bir değişikliği onaylama yetkisinin yalnızca Bolivya parlamentosu olan Çokuluslu Yasama Meclisi’ne sahip olduğunu söyleyerek itiraz etti.

Eylemlere Central Obrera Boliviana (COB), Birlik Paktı (bir sosyal örgütler ittifakı) ve Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) önderlik ediyor. MAS partisinin sendikaları, sosyal örgütleri ve takipçileri ulusal çapta süresiz protesto çağrısı yaptı.

Covid-19 salgınında hiç bir önlem alınmayan Anez hükümeti, ülke çapında sokaklara dö-

külmüş olan halkı virüsün yayılması için “sorumluz” davranmakla suçlamaktan çekinmedi.

Bir grup Bolivyalı genç ve öğrenci de, seçimlerin 6 Eylül’de yapılması talebiyle La Paz’daki Seçim Mahkemesi karargahının önünde açlık grevine başladı.

7 Ağustos tarihine gelindiğinde başta Cochabamba bölgesi olmak üzere Bolivya’nın pek çok yol ve köprülerini ulaşıma kapatıp kentleri kasabaları ablukaya alan Bolivyalılar, diğer taraftan da grevi sürdürüyor. Bulo Bulo, El Alto ve Chapare’de çok sayıda yol binlerce yerlinin kuşatması altında. Ancak hükümetin keskin nişancılarının da halkı kuşattığı biliniyor.

Chuquisaca Departmanındaki sendikalar da ilerleyen günlerde greve katıldılar ve Tarabuco, Padilla ve Cintis Ravello’daki stratejik otoyolları bloke ettiler.

La Paz, Cochabamba, Santa Cruz, San Julian, El Puente ve Santa Rosa’daki yollar birkaç bölgeden büyük kayalarla kapatıldı. Karşı-devrimci iktidar da boş durmuyordu. ABD’den silahlı iki uçak imdatlarına yetişti ve yolları kesen halkın üzerinde askeri uçaklar uçuş yapmadı.

Bu arada Bolivya’da Covid-19 3.000 kişinin ölümüne neden oldu.

“Kaçınılmaz Son” Engellenebilir Mi?

Türkiye ve Kürdistan’da dünyanın birçok yerinde olduğu gibi bir devrimci kriz (devrimci durum) olduğundan daha önceki yazılarımızda ve sosyal medya hesaplarımızda defalarca bahsetmiştik. Lenin devrimci durumun varlığını göstermek için iki temel olgunun varlığına bakılması gerektiğini söyler: Ekonomik ve siyasal kriz.

TC sınırları içerisinde bir ekonomik krizin varlığı artık çoğu kişi tarafından kabul edildiği için su götürmez bir gerçek olarak önümüzde durmakta. Bu nedenle bunun üzerinde durmayacağız. Biz bu krizin gelip geçici bir durum olmadığı yapısal sorunların basit sıradan sorunlar olmadıkları bir bunalım niteliğinde olmaları nedeniyle kalıcı olduğunu söylediğimiz için diğerlerinden ayrıyoruz. Bu konuyla ilgili detaylı bir bilgi almak isterseniz Taylan Işık tarafından yazılan “Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri” isimli kitabı inceleyebilirsiniz.

İkinci temel olgu daha önce belirttiğimiz gibi siyasal kriz... Siyasal krizin varlığı ise iki parametreye bağlıdır. Bunlardan birincisi, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi iken, ikincisi ise yönetenlerin artık eskisi gibi yönetemiyor oluşudur. Yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemiyor olduğunu, bir önceki gericilik dönemine kıyasla gösteri, eylem, protesto, grev, salon toplantıları, imza kampanyaları vb. sayısındaki artışa bakarak görebiliriz.

Konumuzun ana başlığını ise siyasal krizin ikinci ayağı oluşturmaktadır. Yönetenlerin eskisi gibi yönetemiyor oluşu yani bazılarının deyimiyle sistemin “rıza” üretmiyor oluşu... Dinci-faşist iktidar devrimci durumun ve yönetemiyor olduğunun çok farkında. Uzun süre ülkeyi olağanüstü hal kapsamında KHK’larla yönetmeye çalıştı ve sonrasında bu OHAL’i de kurumsallaştırarak “Cumhurbaşkanlığı Sistemi” başlığı altında genel seçimleri kaldırdı. Bunların hiçbirini “artık eskisi gibi yönetilmek istemeyen” halk kitlelerini yönetmeye yetmeyecek ve grevlerde, gösterilerde, eylemlerde hem niceliksel hem de niteliksel artışlar yaşanmaya devam edecekti. Koronavirüs pandemisi ile birlikte çelişkiler iyice derinleşip saflar git-tikçe netleşmeye başlayınca ve emekçi sınıflar bu doğrultuda iktidara öfkesini ve nefretini dile getirmeye başladıkça dinci faşist iktidarın cevabı “daha fazla baskı, daha çok yasak” olacaktı. Bu doğrultuda önce barolara, sonra emekçilerin onlarca yıllık eme-

ğinin bir sonucu olan kıdem tazminatına, sonra da kadına şiddeti önlemeye yönelik imzalanan “İstanbul Sözleşmesi”ne saldırmaktan geri durmadı. Ve şimdi de iktidarın en yeni icraatı olan “Sosyal Medya Yasağı” meclisten geçti.

Aslında sosyal medya yasaklarına gençlik olarak çok aşınayız. Yıllar önce saçma sapan gerekçeler gösterilerek YouTube’un kapatılmasıyla başlamıştı bu aşınalığımız. Daha sonra Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı diye bir kurumun kurulmasıyla devlet mahkeme kararına ihtiyaç duymadan istediği internet sitesini bir çırpıda kapatabilme önceliğini sağlamıştı kendisine. Çeşitli dönemlerde Twitter’ın, Facebook’un kapatıldığına veya birtakım haberlerin yayılmasının engellenmesi amacıyla inanılmaz derecede yavaşlatıldığına zaten şahit olmaktaydık uzun yıllardır.

Bunlar bazı haberlerin toplumun sınırlı bir kesimine ulaşmasını engelse de, özellikle gençlik için bu yasaklar ve yavaşlatmalar pek bir işe yaramıyordu. Bizim DNS değiştirmek gibi, VPN gibi araçlarımız karşısında bir yok hükmündeydi bu uygulamalar. İktidar da bunların farkında olacak ki “sorunu” kökünden çözecek bir uygulamaya imza attılar. Bu yasayla birlikte artık doğrudan sosyal medya sağlayıcıları, iktidarın istekleriyle çelişen paylaşımları doğrudan kendileri kaldırmazlarsa eğer, ilgili sağlayıcının Türkiye temsilcisini yargılayıp hapse atabilecek veya para cezasına vb.

çarpıtırabilecek.

Peki devlet bu saldırıyla neyi amaçlıyor? Şüphesiz ki sosyal medya milyonlarca insanın “bir tık”la bir araya gelebildiği, birbirlerinden haber alabildikleri, birlikte bir şeyler yapabildikleri yegane yer konumunda bugün. Gerek milyonlarca insanı bir araya getirmesiyle, gerekse de aynı yereldeki insanların kendi çevrelerinde olan bitenleri duyabilecek olmaları açısından hayatlarımızda çok büyük rol oynamakta uzun zamandır.

Bunun yanında 2 sene önce fanzinimizde çıkan sosyal medya kullanımını üzerine bir yazıda yoldaşımız “yaptığımız çalışmaları, görüşlerimizi, yayınlarımızı ve yazılarımızı sosyal medyada etkin bir şekilde bizi tanıyabilecek kitleye ulaştırmalıyız” diyerek sosyal medyanın devrimci mücadele

içerisinde propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız açısından önemini vurgulamıştı. O yazının devam niteliğinde olan yazıda ise sosyal medyanın toplumlara ne derecede kökten değiştirme çabamızda bize nasıl yardımcı olduğu büyük toplumsal örnekleriyle açıklanmıştı: Ortadoğu ve Arap Baharı, ABD/Occupy Wall Street, İspanya/Öfkeliiler Hareketi ve Türkiye/Gezi...

Yani bu yasakların amaçları aslında bunları kökten engellemek: Büyük toplumsal sorunlardan doğan kitlesel mağduriyetlerde mağdurları yalnızlaştırmak, devletin ve yönetenlerin itibarını sarsacak büyük haberlerin yayılmasının önlemek, devrimci ajitasyonun ve propagandanın büyük kitlelere ulaşmasının önüne geçmek ve asıl neden olarak da ayaklanmanın başlamasına yol açabilecek her türlü olayın üstünü örtmek...

Kısacası artık dünyanın dört bir yanında tekeli sermaye tarihin ileriye doğru sıçrayacak olmasından öylesine korkar hale gelmiş durumda ki, kendi çağlarının teknolojik ürünleri bile kendi ayaklarına dolanmaya başlamış durumda. Kendi mezarlarını kazdıklarının farkında olmaları o mezarın artık kapatılmaya başlayacağı anlamına gelmiyor. Bu uğurda gerçekleştirdikleri her saldırı, kendilerine bir bumerang gibi dönmeye ve kendilerine vurmaya devam ediyor. Şimdiden sosyal medya yasaklarının çektiği tepkiye baktığımızda bile gelecekte olacakları görmek çok zor değil.

Kendi kendilerine vurdukları darbeyle kendilerini bizim vuracağımız o büyük darbeye kadar zayıflata-dursunlar. Gençlik olarak bu yasakları da aşmanın bir yolunu bulacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın. Bu savaşın kazanani şüphesiz ki ezilen halklar ve emekçiler olacaktır.

Arno Doğan

